

ALLE- DAG- KERK

* Middagpauzedienst, 21 juli 2021 *

in de Engelse Hervormde Kerk aan het Begijnhof
te Amsterdam

Voorganger: ds. Annette Driebergen (Noordeloos)

Thema: *De weg op zee* – bij Matteüs 10: 1-14

Willem Wilmink schreef het gedicht 'Hoe weet je de weg?' Het gaat zo:

Hoe weet je de weg op zee, kapitein?

Hoe weet je waar je moet zijn?

Daar is nergens een huis, daar is nergens een straat,

daar is nergens een bord waar de naam op staat

van de stad waar je morgen moet zijn. Hoe weet je de weg kapitein?

Coronatijd heeft voor mij een beetje gevoeld als dit gedicht. Hoe weten we in het leven, in de samenleving en in de kerk de weg nog? Daar is nergens een huis, een straat, een bord waar de naam op staat van de stad waar we morgen moeten zijn. Coronatijd voelde als op weg naar het onbekende. Tenminste, zo ervaar ik het. Oh, ik weet wel ... we mogen heel langzaam weer op weg naar het bekende, naar het vertrouwde. In de kerk zijn weer diensten, niet helemaal gevuld, maar toch Nu de vaccinaties zo goed lopen, gaat de wereld weer open, maar dat heeft nog niet zo goed uitpakkt. En wat dat voor consequenties heeft? Hoe weet je de weg op zee?

Ik heb in mezelf en in anderen in de afgelopen tijd heimwee herkend naar hoe het was. Wordt het ooit weer zoals het was? En tegelijk geloof ik dat we er met dat verlangen naar hoe het was, niet komen. Misschien moet ik zeggen: *voorlopig niet*. Maar misschien ook: *helemaal niet*. Ik weet ook niet of verlangen naar hoe het was voor kerk en samenleving een juiste instelling is. Dat lijkt een gerichtheid op het verleden, terwijl we ons juist mogen uitstrekken naar de toekomst. Het zou betekenen dat we deze tijd van afstand houden, van anderhalvemeter-samenleving en -kerkvormen alleen maar uitzitten. In een soort wachtstand. En als die periode voorbij is, (wanneer?) voelt het alleen als een soort 'gat' in wat we altijd deden. Een gat in de tijd om zo snel mogelijk te vergeten.

Hoe weten we de weg op zee? Daar is nergens een huis, een straat, een bord waar de naam op staat van de stad waar we morgen moeten zijn. In de samenleving zijn geluiden hoorbaar van het vinden van nieuwe wegen juist door coronatijd. Thuiswerken bijvoorbeeld. Oh, dat is niet in alle omstandigheden ideaal, zeker niet wanneer je ook beschikbaar moest zijn om te helpen bij het onderwijs aan je kinderen. Maar tegelijk levert het ook winst op. In bijvoorbeeld minder file-stress of reistijd. In effectiever werken en vergaderen. Je merkt dat er door bedrijven wordt gezocht naar een nieuw evenwicht tussen thuiswerken en op locatie aanwezig zijn. Winst van de coronatijd. Een ander voorbeeld, over de zorg. Er blijkt zinnige en minder zinnige zorg te zijn. Dat laatste lijkt me een aparte term, maar coronatijd heeft uitgewezen dat bijvoorbeeld niet alle polikliniekbezoeken nodig zijn. Dat een telefonisch consult ook volstaat. Daarmee wordt ruimte geschapen voor andere, meer noodzakelijker zorg. Daarover nadenken is blijikbaar winst van coronatijd.

De vakantie is begonnen. Ook daarin voel je verandering, al zijn daarin 'waaghalzen en bedachtzamen'. Het blijkt best lastig om iedereen daarin eigen verantwoordelijkheid te gunnen. Maar toch: we houden nu iets vaker vakantie dichtbij huis én ontdekken dat ook Nederland schoonheid bezit die we nog niet kenden. Gaat die ontdekking leiden tot verandering van gedrag? En zou dat dan eventueel winst van de afgelopen tijd kunnen zijn? En dan is de vraag: *Hoe doen we dat in de kerk en in geloof?* Hoe weten we daarin de weg op zee? Coronatijd moet wel bezinningstijd zijn.

Het gedicht kwam in me op door de lezing van deze morgen. Jezus stuurt zijn leerlingen op pad. Maar ik dacht: die vrienden zullen zich toch ook hebben afgevraagd: *hoe weten we de weg op zee?* Ze zijn nog maar net leerling, ze zijn nog maar een klein stukje met Jezus onderweg. Welke kant moeten ze op?

Jezus geeft wel instructies bij hun opdracht. Oh, die instructies zijn niet heel concreet. Het zijn meer instructies over een houding, een 'mindset'. Jezus vraagt om openheid. Om een mentaliteit van beschikbaar zijn. Geen agressieve benadering, geen fanatisme, geen overspanning, geen overredingskracht Alleen dit: **Wat neem je mee op je weg naar de ander?** **De vrede van Christus.** Iets van diepe rust, aanvaarding, omdat je jezelf aanvaard weet. Omdat je ontdekt dat je kunt thuiskomen bij God. Omdat je weet dat je gezien en gekend bent. Omdat je je bevrijd weet door Jezus. Zijn bewogenheid heeft je dat duidelijk gemaakt. En van daaruit mag je gaan. Naar wie het horen wil. Naar wie zijn hart ervoor openstelt. Naar wie haar deur ervoor opendoet. Opdracht voor de leerlingen van toen. Opdracht voor leerlingen vandaag. **Je mag ambassadeur van het koninkrijk zijn.**

Hoe weet je de weg op zee, kapitein? Daar is nergens een huis, een straat, een bord waar de naam op staat van de stad waar we morgen moeten zijn. Kunnen we zo geloven? Kerk-zijn? Samenleving-zijn? Niet vooral plannen maken om terug te gaan naar wat we kennen, maar ook onbevangen en onbevreesd op weg naar ongekende paden? Gezonden om mensen bij te staan waar nodig. Om te vertellen van de vreugde die je gevonden hebt. Om stil te zijn op de plaats waar wordt getreurd. Om vrede te laten zien waar onvrede is. Je hoeft niets mee te nemen, geen zilver of goud, geen reistas, kleren of een stok. Ik denk dat dat betekent: **ga maar gewoon.** Zonder uitgewerkte plannen, protocollen of schema's. Neem alleen jezelf mee. Jij bent het instrument van de boodschap. Laat vrij wie niet reageert. Loop door als je verhaal niet wordt gewaardeerd. Schud het stof van je voeten en ga weer door.

Daar heb je moed en vertrouwen voor nodig. Moed die je ontvangt wanneer je zelf bent aangesproken door het verhaal van Jezus. Wanneer je met toewijding en betrokkenheid wilt volgen in zijn spoor. **Vertrouwen dat de Geest in ieder mensenleven werkt.** Die houding geeft kansen voor geroepenen van nu. Natuurlijk mag je verlangen naar wat was, want dat was goed en vertrouwd en het bouwde je op. **Maar ga niet in de wachtstand tot het ooit weer zover is.** **Ga niet alleen aan het werk om weer te krijgen wat we hadden.** Ga, elke dag opnieuw. Zonder dat je de weg op zee weet. **We leven niet voor niets bij het licht van de vuurtoren, baken voor onderweg!** En: *we hebben een kapitein!*

Amen

